רבינו יוסף קארו זיע"א
בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
נפטר בעיר"ק צפת תובב"א
י"ג ניסן שנת ת"א של"ד לפ"ק
ושם מנוחתו כבוד
(שם אביו ר' אפרים ז"ל)

"משה" שואל מחבירו "יעקב":
אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומי

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

כל השונה - הלכות - בכל יום - מובטח לו שהוא בן "עולם הבא"!

כ ניסן

"יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו? כאילו היתה שואל אותי אם אני רוצה לחיות, כאילו היה שייך אחרת איזה טיפש בעולם היה משיב לך בשלילי?

רבינו משה איסרליש זיע"א
בעל מחבר ספר "רמ"א"
נפטר בעיר קראקא יצ"ו
ר"ח אייר שנת ת"א של"ג לפ"ק
ושם מנוחתו כבוד
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֹאמַר: הִנְנִי רוֹצֶה לִלְמוֹד. כְּדֵי שֶׁיְּכַוְּנוּ תַּלְמִוד לִידֵי מַעֲשֶׂה. וְלִידֵי מִדּוֹת יְשָׁרוֹת. וְלִידֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וַהֲרֵינִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יִחוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵּיהּ בְּשֵׁם יהו"ה וּבְשֵׁם אדנ"י מִתְיַחֲדִים יאהדונה"י עַל יְדֵי הַנַּעֲלָם בִּדְחִילוּ וּרְחִימוּ בִּיחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

המשך סימן שנ – דין המוציא ראשו ורובו מרשות לרשות

ב. לא יעמוד אדם ברשות הרבים וישתין או ירוק ברשות היחיד או בכרמלית או איפכא אפילו אם הוציא פיו ואמתו לחוץ:

ג. רוקו שנתלש מפיו ומוכן לזרקו יש מי שאומר שלא יהלך ד' אמות ברשות הרבים עד שירוק:

סימן שנא – דין המושיט ידו לצינור ברשות הרבים לשתות. ובו סעיף אחד

א. לא יעמוד אדם ברשות הרבים ויחבר ידו למזחילה שהוא צנור ארוך מונח לאורך הגג בתוך ג' טפחים סמוך לגג ולקבל המים ממנה שכיון שהוא בתוך ג' סמוך לגג חשוב כגג ואסור בין אם הוא למעלה מעשרה או למטה מעשרה אבל מותר לקלוט מן האויר אפילו אם ידו תוך ג' למזחילה היתה מזחילה בולטת ג' מן הגג וכן סתם צנור שבולט ג' יכול לחבר ידו אליהם ולקבל המים וכגון שאין בהם ד' על ד' והן למטה מעשרה אבל אם יש בהן ד' על ד' או אפילו אין בהן ד' על ד' והן למעלה מעשרה אסור:

סימן שנב – הקורא בספר ונתגלגל מרשות לרשות. ובו ב' סעיפים

א. הקורא בספר על האסקופה ונתגלגל ראש האחד מהספר מידו ונשאר ראש השני בידו גוללו אצלו אפילו נתגלגל חוץ לד' אמות ואפילו ברשות הרבים והאסקופה ברשות היחיד משום בזיון כתבי הקדש התירו. הגה: דרבים דרסי על האסקופה ודוקא כתבי הקדש אבל בשאר דברים אסור אפילו לא נפל אלא לכרמלית (המגיד פרק ט"ו והרשב"ם):

ב. היה קורא בו על הגג ונתגלגל ראשו האחד מידו עד שלא הגיע לעשרה טפחים התחתונים הקרובים לארץ גוללו אצלו הגיע לעשרה טפחים התחתונים אם הכותל משופע בענין שנח עליו אסור לגללו אצלו וכדי שלא יעמוד בבזיון הופכה על הכתב ואם אינו משופע כל זמן שלא הגיע לארץ גוללו אצלו:

סימן שנג – דיני זיזין ברשות הרבים. ובו ג' סעיפים

א. שני בתים בשני צדי רשות הרבים והם של אדם אחד או של שנים ועירבו אם שניהם שוים מותר לזרוק מזה לזה ואם אחד גבוה מחבירו אסור לזרוק מזה לזה אלא אם כן הם כלי חרס וכיוצא בהם שאם יפלו ישברו במה דברים אמורים ברשות הרבים עוברת ביניהם אבל אם היתה כרמלית עוברת ביניהם מותר בכל גוונא:

ב. זיז דהיינו דף הבולט מן הכותל לרשות הרבים למעלה מעשרה ויש בו ד' על ד' וחלון הבית פתוח לו משתמשין עליו אם היו שני זיזים זה למטה מזה והם של שני אנשים אף על פי ששניהם למעלה מעשרה אם יש בזיז העליון שלפני החלון רוחב ד' על ד' אסור להשתמש עליו מפני שהוא רשות בפני עצמו והזיז שתחתיו רשות אחרת ואוסרין זה על זה ואם אין בעליון ד' וגם אין בתחתון ד' משתמש בשניהם ובכל הכותל עד עשרה טפחים התחתונים היה בתחתון ארבעה ובעליון אין בו ארבעה אינו משתמש בעליון אלא כנגד חלונו בלבד אבל בשאר הזיז שבשני צדי החלון אסור להשתמש מפני זה שתחתיו שחלק רשות לעצמו:

ג. כל זיז היוצא על אויר רשות הרבים שמותר להשתמש עליו כשהוא משתמש בו אין נותנין עליו ואין נוטלים ממנו אלא כלי חרס וזכוכית וכיוצא בהם שאם יפלו לרשות הרבים ישברו אבל שאר כלים אסורים שמא יפלו לרשות הרבים ויביאם. הגה: ודוקא זיז וכיוצא בו אבל אם הוא דבר רחב כגג שהמשתמש עומד שם עם הכלי מותר להשתמש בכל הכלים (בית יוסף בשם הריטב"א). ואם היה זיז אחד לבדו יוצא על אויר כרמלית כל שהוא גבוה י' לעולם מותר בין רחב בין קצר ואפילו כלים שאין משתברין שלא גזרו בכרמלית:

סימן שנד – דיני בור ואשפה ברשות הרבים. ובו ב' סעיפים

א. בור ברשות הרבים וחוליא סביבו אם עומד בתוך ד' טפחים לרשות היחיד מותר למלאות ממנו לרשות היחיד אפילו אין החוליא גבוה עשרה ואם הוא רחוק ד' מרשות היחיד אין ממלאים ממנו אלא אם כן תהא החוליא גבוה עשרה:

סִידַּרְנוּ אֵת סֵדֶר הַשּׁוּלְחָן עָרוּךְ אוֹרַח חַיִּים לְשָׁנָה – עֲמוּד אֶחָד לַיּוֹם. וּבְסִדֶּר הַזֶּה יִגָּמוֹר כָּל אוֹרַח חַיִּים שָׁנָה בַּשָּׁנָה. וּבָזֶה יִתְמַלֵּא דִּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְיִזְכֶּה לִהְיוֹת "בֶּן עוֹלָם הַבָּא". נָא לְפַרְסֵם לְכָל הַיְדִידִים וּבְבָתֵּי כְּנֵסִיּוֹת וּבְבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת לְזַכּוֹת אֵת הָרַבִּים לְעִילּוּי נִשְׁמַת הַקְּרוּבִים. וְזֶה יִהְיֶה זְכוּת הַיּוֹתֵר גָּדוֹל. וְכָל הַמְזַכֶּה אֵת הָרַבִּים זוֹכֶה לְבָנִים צַדִּיקִים.